

Štvrtok 8. týždňa

Mk 10,46-52

Dôvera Bohu

Nebát sa dôverovať a veriť Bohu

V evanjeliu sme počuli slová: „**Chod', tvoja viera ťa uzdravila**“ (Mk 10, 52).

Keď Pán Ježiš išiel so svojimi učeníkmi do Jeruzalema pri Jerichu, kde začal posledný úsek cesty do cieľa sa k nemu zhromaždilo veľa ľudí. Išli s ním, lebo ho chceli počúvať a obdivovali ho. Pri tejto ceste stretli slepého Bartimeja, ktorý začal kričať na Ježiša, ako na potomka veľkého kráľa. Vtedy začali mnohí po ňom kričať, aby mlčal. Kričali po ňom, pretože neváhal Ježiša osloviť mocným hlasom, ako syna Dávida, a tým mu priznať pred všetkými titul Mesiáša. Veď volanie slepého Bartimeja „Dávidov syn“, tu v tejto stati evanjelia, znamená: Mesiáš, kráľ zo starého kmeňa. Je to prvýkrát, čo tento titul Mesiáš ohlasuje Bartimej nahlas a verejne, bez toho, aby mu Ježiš zakázal o tom hovoriť, ako na iných miestach v evanjeliách.

Táto skutočnosť, že sa v tejto hodine a z Bartimejových úst zvestuje Mesiáš má svoj význam. Tento úbožiak vo svojej slepote a nešťastí môže tak osloviť Ježiša a byť si istý, že bude vyslyšaný. Kričí a volá, odovzdáva sa plný dôvery Ježišovi. No stretneme sa tu ešte aj so zvláštnym prejavom Ježiša, ktorý sa ešte raz pýta Bartimeja, čo chce, aby mu urobil. Toto sa deje s úmyslom dať slepému príležitosť prejavíť dôveru a vieru, na ktorej toľko záleží. A potom slovami: „Chod', tvoja viera ťa uzdravila“, ho povzbudzuje aby veril, že On je Mesiášom, Božím Synom a má moc uzdravovať.

Vieme vyznať vieru a dôveru Pánu Ježišovi, keď iní po nás kričia, aby sme boli ticho, aby sme Ježiša neľahali do tejto hektickej doby? Nevládne v našej dobe problém, že to, čo sa hovorí v kostole nech zostane v kostole a nech sa to neuvádza do verejného života? Kde je naša viera, ktorú sme v kostole vyznávali? Veď vo viere vyznávame svoju lásku k Bohu a k blížnemu. A len čo opustíme múry kostola, zabúdame na Boha i na blížneho.

Zamyslime sa nad sebou, ako vyznávame svoju vieru v Ježiša.

Amen.